

JÉZUS INDULATA

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt
a Krisztus Jézusban is.”

Filippi 2:5

Impresszum

Cím: JÉZUS INDULATA

Szerző és felelős szerkesztő: Kis Ernő

Lektor: Kis Ernő

Kiadás éve: 2026

Kapcsolat: info@jezusnyomdokain.hu

COPYRIGHT / JOGI NYILATKOZAT

© 2026 Kis Ernő. Minden jog fenntartva.

Az írás egésze és bármely részlete szerzői jogvédelem alatt áll. Kérjük, hogy a művet változtatás nélkül, kizárólag a hivatalos letöltési hivatkozás megosztásával ajánlják tovább.

- A mű bármilyen módon történő másolása, sokszorosítása.
- A tartalom részleges vagy teljes megváltoztatása, átdolgozása.
- A könyv saját név alatt történő megjelentetése.
- A mű kereskedelmi forgalomba hozatala, árusítása vagy bármilyen terjesztése harmadik fél által.

Ez a könyv szellemi termék. Minden jogsértés jogi következményeket von maga után.

Kifejezetten támogatott a letöltés hivatkozásának megosztása.

Az igeidézetek főként a Károli-fordítás alapján szerepelnek.

TARTALOM

Impresszum.....	2
TARTALOM.....	3
Bevezetés.....	4
A Fiú indulata: az Atya dolgaiban járni.....	6
Isten fiai vagyunk: hit, hatalom és felelősség.....	9
Krisztus alázata: engedelmes volt mindhalálíg.....	13
A bűn feletti győzelem Krisztus indulatában.....	17
Az Atya dolgában a mindennapi életben.....	22
Zárás: Jézus nyomdokait követni az Ő indulatával.....	30
A szerzőről.....	34

Bevezetés

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Filippi 2:5

A Jézus lábnyomában való járás a belső emberben kezdődik. Az Ő tanításainak ismerete, példájának tisztelete és annak vallása, hogy Ő az út, önmagában kevés. Az az indulat kell bennünk legyen, amely Krisztus Jézusban volt. Enélkül az ember könnyen csak külső formákat vesz át, miközben a szíve iránya változatlan marad.

Krisztus indulata az Atya iránti teljes bizalom, alázat és engedelmesség indulata volt. Ő az Atya akaratát kereste. Az Atya dicsőségét szolgálta. A szenvedésben is az Atya akaratát választotta, egészen a halálig.

Ezért az Ő lábnyomai olyan úton vezetnek, ahol az ember belül ugyanabba az irányba fordul: az Atya akarata felé. Ez az indulat tesz képessé arra, hogy a bűnt világosságban kezeljük: mentegetés, takargatás és dédelgetés nélkül, mégis hittel és reménységgel Isten előtt. Mert Isten fiai vagyunk, és a fiaknak hatalmuk van arra, hogy az Atya akaratát cselekedjék.

„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek.” János 1:12

Ez a hit engedelmességre vezet. Ezért vigyázunk a gyermekeinkre. Ezért dolgozunk hűségesen a munkahelyünkön. Ezért hordozzuk a ránk bízott feladatokat. Ezért állunk ellene a bűnnek, amikor világosságot kapunk rá. Az Atya dolgában járni a mindennapi életünk szent kötelessége.

Jézusról már tizenkét éves korában ez van megírva:

*„Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem,
a melyek az én Atyámnak dolgai?” Lukács 2:49*

Ezután hazament Názáretbe, és engedelmes volt Máriának és Józsefnek. Az Atya dolgában való foglalatosság teljes összhangban volt a földi kötelességekben való hűséggel. Éppen ott mutatkozott meg az Ő indulata: alázatban, engedelmességben, rejtett hűségben és mindennapi növekedésben.

*„És aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik.”
Lukács 2:51*

Ez az út áll előttünk is. Krisztus lábnyomában járni azt jelenti, hogy az Ő indulata munkálkodik bennünk: fiúi bizalom, alázatos engedelmesség, tiszta szívű készség az Atya akaratára, és harc mindazzal szemben, ami bennünk a bűnből való.

Ez a könyv erről szól: hogyan lehet bennünk az az indulat, amely Krisztus Jézusban volt; hogyan vezet ez az indulat engedelmességre; hogyan kapcsolódik ehhez Isten fiainak hite; és hogyan nyílik meg előttünk a bűn feletti győzelem útja Jézus lábnyomán.

A Fiú indulata: az Atya dolgaiban járni

„Avagy nem tudjátok-e, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai?” Lukács 2:49

Jézus már tizenkét éves korában világosan tudta, hová tartozik az élete. Az Atya dolgai töltötték be a szívét. Nem önálló vallásos buzgóság vezette, és nem gyermeki különködésből maradt Jeruzsálemben. Szívében már akkor ott volt az az isteni rend, amely egész földi életét meghatározta: az Atya akarata az első.

Ez az indulat a fiúi kapcsolatból fakadt. Jézus így beszélt Istenről: „az én Atyám”. Ebben a kijelentésben benne van a bizalom, a közelség, az engedelmisség és az odatartozás. A Fiú otthon volt az Atya akaratában.

A Jézus lábnyomában járó ember számára ez alapvető világosság. Isten gyermekei vagyunk Krisztusban. Ez a hit életirányt ad. Ha Isten a mi Atyánk, akkor egész életünk az Ő színe előtt áll: döntéseink, kapcsolataink, munkánk, családi felelősségünk, beszédünk és gondolataink is.

Jézus számára az Atya dolgai teljes összhangban voltak a mindennapi kötelességekkel. Amikor Mária és József megtalálták őt a templomban, Jézus szavai mély isteni világosságot hordoztak. Ezután mégis hazament velük Názáretbe.

*„És aláment velök, és menté Názáretbe; és engedelmes vala nékik.”
Lukács 2:51*

Ez a mondat sokat feltár Krisztus indulatából. Ő tudta, hogy az Atya dolgaiban kell foglalatossnak lennie, és ugyanebből az indulatból engedelmes volt földi szüleinek is. Józsefnek és Máriának alárendelte magát abban a rendben, amelybe az Atya helyezte.

Ebben nagy tanítás van számunkra. Az igazi istenfélelem hűségesebbé tesz abban, amit Isten ránk bízott. Aki Krisztus indulatával él, az a rábízott helyen akar hű lenni.

Ezért a szülő gondot visel a gyermekeire. Ezért a munkás becsületesen végzi a munkáját. Ezért a férj és a feleség hordozza egymást. Ezért a fiatal engedelmes abban, ami Isten szerint való. Ezért a testvér a másik javát keresi a gyülekezetben. Mindez az Atya dolgaihoz tartozik, ha hitből és engedelmességből történik.

Jézusról ezután ezt olvassuk:

„Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” Lukács 2:52

Ez a fejlődés az engedelmesség útján történt. A Fiú vállalta a mindennapi élet iskoláját: az alárendeltséget, a tanulást, a növekedést és a rejtett éveket. Názáretben élt, dolgozott, engedelmeskedett, tanult és növekedett. Ott is az Atya dolgában járt, ahol senki sem látta őt nagy szolgálatban.

Ez különösen fontos a mi időnkben. Sokan nagy elhívásról, nagy szolgálatról és nagy igazságokról beszélnek. Krisztus útján először a belső indulat kerül próbára. Hogyan viselkedik az ember otthon? Hogyan dolgozik, amikor senki sem dicséri? Hogyan hordozza a terheket? Hogyan reagál, amikor keresztezik az akaratát? Hogyan áll ellen a bűnnek, amikor senki sem látja?

A Fiú indulata ezekben a helyzetekben is az Atya felé fordul. Ez az indulat nem keresi a könnyebb utat. Nem akarja megőrizni a saját akaratát. Nem kíván külön jogokat magának. Az Atya akaratát választja a kicsinek látszó dolgokban is.

A bűn feletti győzelem útja is itt kezd világossá válni. Aki Isten fiának hiszi magát, annak nem kell rabszolgaként szolgálnia a bűnt. A fiúi hit bátorságot ad ahhoz, hogy nemet mondjunk arra, ami a testből, önzésből, hiúságból, haragból vagy tisztátalanságból akar előtörni. A hit így szól a szívben: az Atyához tartozom, az Ő akaratát akarom tenni.

Ez nem büszke önbizalom. Ez alázatos bizalom Istenben. A Fiú indulata nem emeli fel az embert saját szemében. Inkább képessé teszi arra, hogy meghajoljon Isten akarata alatt, és örömmel vállalja azt az utat, amelyen Krisztus járt.

Jézus lábnyomait csak ilyen indulattal lehet követni. Az Atya dolgában járó ember nem választja szét a hitet és az engedelmességet. Hisz, ezért engedelmeskedik. Engedelmeskedik, mert hisz. A kettő együtt mutatja meg, hogy Isten gyermekeként él.

Ezért kérnünk kell Istent, hogy Krisztus indulata mélyen munkálkodjon bennünk. Az Atya akarata legyen első a szívünkben, a gondolatainkban, a családjunkban, a munkánkban, a gyülekezeti életünkben és a bűn elleni harcunkban.

Így lesz valóság bennünk az íge:

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Filippi 2:5

Isten fiai vagyunk: hit, hatalom és felelősség

„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek.” János 1:12

A Jézus lábnyomában való járás fiúi hitből fakad. Aki Krisztust befogadta, annak Isten hatalmat adott arra, hogy Isten fiává legyen. Ez nem üres cím és nem vallásos elnevezés. Ez új helyzet Isten előtt, új életirány, új reménység és új felelősség.

Isten fia nem idegenként áll az Atya előtt. Krisztusban joga van közeledni hozzá, segítséget kérni tőle, világosságot kapni, és erőt nyerni az engedelmességhez. Ez a hit bátorságot ad a szívbe. Az ember nem a maga erejében bíz. Isten ígéretében bíz, aki Fiának Lelke által munkálkodik bennünk.

„Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.” Róma 8:14

Isten fiai a Lélek vezetése alatt élnek. Ez különbözteti meg őket azoktól, akik a saját akaratuk szerint járnak. A Lélek világosságot ad arra, ami Isten akarata szerint való, és arra is, ami a testből, önzésből, büszkeségből vagy tisztátalanságból akar előtörni. Aki Isten fia, az engedi, hogy a Lélek vezesse.

Ez a vezetés a mindennapi életben válik valósággá. Nem csak nagy döntésekben, különleges alkalmakon vagy látható szolgálatban. A Lélek vezetése megmutatkozik a beszédünkben, a munkánkban, a családi életünkben, a pénzhez való viszonyunkban, a gondolataink tisztaságában és a másik emberhez való magatartásunkban.

„Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!” Galata 4:6

A fiúi élet belülről kezdődik. Isten Fiának Lelke kerül a szívünkbe. Ezért az Atyához való viszonyunk nem külső kényszerből áll. A szívben bizalom ébred. Az ember parancsokat lát maga előtt, amelyeket teljesítenie kell, és közben megismeri az Atya akaratát. Vágy ébred benne arra, hogy Isten tetszésére éljen.

Ezért a hit és az engedelmesség elválaszthatatlanul összetartozik. Aki hisz abban, hogy Isten fia, annak életében meg kell jelenjen az Atya iránti engedelmesség. A fiúi hit nem könnyelműséget szül. Tisztulásra, harcra és odaadásra vezet.

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” 1János 3:1

Ez a szeretet nagy méltóságot adott nekünk. Isten fiainak neveztetünk. Ezt komolyan kell vennünk. Aki ilyen elhívást kapott, annak élete nem maradhat a régi irányban. A fiúi méltóság fiúi felelősséggel jár.

A gyermek, aki szereti az atyját, nem akar szégyent hozni rá. Nem akarja megszomorítani. Nem akar ellene élni. Így van ez lelki értelemben is. Ha Isten a mi Atyánk, akkor az Ő nevéhez méltó életre kaptunk elhívást. Ezért kell a bűnt világosságba hozni. Ezért kell megítélni a saját akaratunkat. Ezért kell engedelmeskedni akkor is, amikor ez fájdalmas.

„És a kiből megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképpen Ő is tiszta.” 1János 3:3

A fiúi reménység tisztulásra vezet. Aki Krisztushoz tartozik, az nem békülhet meg azzal, ami tisztátalan, önző, kemény, büszke vagy hamis. A reménység nem álmodozás. A reménység gyakorlati erő, amely arra indítja az embert, hogy megtisztítsa magát mindattól, amire világosságot kapott.

Itt kapcsolódik össze a fiúi hit és a bűn feletti győzelem. Ha Isten fiai vagyunk, akkor nem vagyunk kiszolgáltatva annak, ami bennünk a bűnből való. Van Atyánk. Van közbenjárónk. Van Szent Szellemünk. Van kegyelem, világosság és erő. Ezért állhatunk ellen a bűnnek hittel.

Ez nem emberi önbizalom, ez Isten ígéretére épülő bizalom. Aki magában bízik, hamar elesik. Aki Istenben bízik, segítséget kér, engedelmeskedik a világosságnak, és a Lélek ereje által megöleli a test cselekedeteit.

„Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megölelték, éltek.” Róma 8:13

A bűn feletti győzelem tehát nem választható el a fiúi élettől. A fiak a Lélek által élnek. A Lélek által látják meg a bűnt. A Lélek által kapnak erőt arra, hogy nemet mondjanak annak. A Lélek által tanulják meg Krisztus indulatát a mindennapi helyzetekben.

Ezért nem mindegy, hogyan gondolkodunk magunkról. Ha csak gyenge, tehetetlen embereknek látjuk magunkat, könnyen feladjuk a harcot. Ha hit által meglátjuk, hogy Isten fiai vagyunk Krisztusban, akkor bátorságot kapunk az engedelmességhez. Nem kell szolgálnunk a haragot, a keserűséget, a hiúságot, a tisztátalanságot, az irigységet vagy az önsajnálatot. Az Atyához tartozunk.

Ez a hit a kötelességeinkben is megmutatkozik. Isten fia nem menekül el a rábízott feladatok elől. Ha gyermekei vannak, gondot visel rájuk. Ha munkája van, hűségesen végzi. Ha testvérek között él, keresi a békességet és az épülést. Ha terhet kap, hordozza Isten előtt. Ha világosságot kap a bűnre, harcba áll ellene.

Így lesz a fiúi élet gyakorlati valóság. Nem csak az imádságban mondjuk: „Atyám.” A mindennapi életünk is ezt mondja: az Atyához tartozom, az Ő akaratát akarom cselekedni.

Ez az indulat volt Krisztus Jézusban. Ő Fiúként élt az Atya előtt, teljes bizalommal, teljes engedelmisséggel és teljes odaadással. Aki az Ő lábnyomában akar járni, annak ebben az indulati irányban kell követnie Őt.

Isten fiai vagyunk Krisztusban. Ez hitet ad, hatalmat ad és felelősséget ad. Hit által közeledünk az Atyához. Hatalmat kapunk az engedelmisségre. Felelősséget hordozunk azért, hogy életünkben az Atya akarata legyen látható.

Krisztus alázata: engedelmes volt mindhalálig

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Filippi 2:5

Krisztus indulata alázatos indulat volt. Ő az Atya akaratában élt, és egész földi útját ez határozta meg. Az Atya dicsőségét kereste. Az Atya akaratát cselekedte. Az Atya útját választotta minden helyzetben. Az Atya akarata volt az eledele, öröme és útja.

A Filippi levél második része ezt az indulatot állítja elénk. Krisztus Jézus megalázta magát. Szolgai formát vett fel. Emberekhez hasonlóvá lett. Engedelmes volt egészen a halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Ebben látjuk meg Jézus lábnyomának irányát. Ez az út lefelé vezet a saját szemünkben, és felfelé Isten akarata felé. A régi ember nagy akar lenni, igazat akar kapni, elismerést keres, meg akarja tartani a maga jogait. Krisztus indulata meghajol az Atya előtt, és kész elveszíteni mindazt, amit az Atya akarata kér.

Jézus így szólt erről:

„Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem...” János 6:38

Ez az ige világosan megmutatja Krisztus szívének irányát. Ő azért jött, hogy az Atya akaratát cselekedje. Ebben az engedelmességben nincs kényszer, nincs lázadás, nincs alku. A Fiú teljes bizalommal adta oda magát az Atya akaratának.

Aki Jézus lábnyomában jár, annak ebben kell követnie Őt. Isten akarata sokszor keresztezi a saját akaratunkat. Ilyenkor válik láthatóvá, milyen

indulat él bennünk. Meg akarjuk őrizni magunkat, vagy átadjuk magunkat Istennek? Harcolunk az igazunkért, vagy meghajlunk a világosság előtt? Keressük a könnyebb utat, vagy vállaljuk azt, amelyen Krisztus járt?

„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmisséget.” Zsidók 5:8

Ez az ige mély titkot tár fel. Krisztus Fiú volt, és szenvedések között tanulta az engedelmisséget. Földi életében minden helyzetben valóságosan végigjárta az engedelmisség útját. Megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, bűn nélkül. Minden próbában az Atya akaratát választotta.

Ezért lehet Ő a mi példánk. Olyan Megváltót kaptunk, aki testben járt ezen a földön, kísértések között, fájdalmak között, emberek között, és tisztán megőrizte az Atya akaratát.

*„...megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”
Zsidók 4:15*

Krisztus ismeri az emberi élet terhét. Ismeri a kísértés nyomását. Ismeri az engedelmisség árát. Ezért tud segíteni azoknak, akik hozzá járulnak. Amikor a saját akaratunk felébred, amikor a test kívánsága jelentkezik, amikor harag, önsajnálát, hiúság vagy tisztátalanság akar előtörni, akkor nem egyedül állunk a harcban. Olyan Főpapunk van, aki végigment előttünk az úton.

A Jézus lábnyomain járó ember ezért nem mentetgeti a bűnt. Tudja, hogy Krisztus azért jött, hogy megszabadítson minket. Bocsánatot kaptunk a múlt bűneire, és utat kaptunk arra, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.

„Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.” Róma 6:6

Krisztus alázata ebben is előttünk áll. A saját akarat keresztre kerül. A régi ember nem vihető tovább Krisztus nyomában. Aki követni akarja Őt, annak meg kell tagadnia önmagát, fel kell vennie a keresztyét, és úgy kell mennie utána.

„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23

Ez a mindennapi kereszt az a hely, ahol a saját akaratunk meghalhat, és Isten akarata érvényre juthat. Itt vesztjük el azt, ami a régi természetből való. Itt tanuljuk meg Krisztus indulatát. Itt lesz az engedelmesség valóság, nem csupán tanítás.

Ez történik a családban, amikor lemondunk a kemény szóról. Ez történik a munkahelyen, amikor hűségesek maradunk akkor is, ha senki sem látja. Ez történik a testvérek között, amikor a másik javát keressük a saját igazunk helyett. Ez történik a kísértésben, amikor a Lélek erejével nemet mondunk arra, ami a testből akar előjönni.

Krisztus alázata nem gyengeség. Ez az alázat a legnagyobb erő: teljes engedelmesség Istennek. Aki így alázza meg magát Isten alatt, abban Isten tud munkálkodni.

„Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való.” Filippi 2:9

Isten útja ez: alázat után felmagasztalás, kereszt után élet, engedelmesség után dicsőség. Aki Krisztus lábnyomában jár, annak

nem kell önmagát felemelnie. Elég meghajolnia Isten akarata alatt. Isten tudja, mikor és hogyan ad kegyelmet, erőt és gyümölcsöt.

Ezért Krisztus alázata nélkül nincs járás az Ő nyomában. A fiúi hit engedelmességre vezet. Az engedelmesség alázatban válik valósággá. Az alázatban a saját akaratunk elveszíti erejét, és az Atya akarata kap helyet bennünk.

Így formálódik ki bennünk az az indulat, amely Krisztus Jézusban volt.

JÉZUS INDULATA

A bűn feletti győzelem Krisztus indulatában

„Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megöklitek, éltek.” Róma 8:13

Krisztus indulata aláza, engedelmességre és a bűn feletti győzelem útjára vezet. Aki Jézus lábnyomában jár, az nem maradhat közömbös azzal szemben, ami a testből, önzésből, büszkeségből, haragból vagy tisztátalanságból akar előjönni. Az ilyen ember világosságot kap, és a világosságban harcba áll.

A bűn feletti győzelem nem emberi erőfitogtatás. Nem abból fakad, hogy az ember önmagában erősnek érzi magát. A győzelem a Szent Szellem ereje által lehetséges. Isten ad világosságot, Isten ad kegyelmet, Isten ad erőt, és Isten vezeti el az embert arra, hogy többé ne legyen a bűn szolgája.

Ez mégsem vezethet passzivitáshoz. Az embernek teljes szívvel oda kell adnia magát Istennek. Harcolnia kell. Ellene kell állnia annak, amire világosságot kapott. Vigyáznia kell gondolataira, szavaira, indulataira és cselekedeteire. A Szent Szellem ereje nem teszi fölöslegessé az engedelmisséget. Éppen az engedelmisségben válik valósággá.

„A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” Galata 5:24

Ez erős és világos beszéd. Akik Krisztuséi, azok nem ápolják a test indulatait. Nem mentegetik a régi természet kívánságait. Nem adnak jogot annak, ami Krisztus ellen való. A testet meg kell feszíteni indulataival és kívánságaival együtt.

Ez fájdalmas út. A saját akarat nem hal meg ellenállás nélkül. A büszkeség, az önsajnálát, a harag, az irigység, a tisztátalanság, a dicsőségvágy és a kényelemszeretet mind életben akar maradni. Krisztus indulata mégis az Atya akarata felé fordítja a szívet. Az ember felismeri: ami bennem a bűnből való, annak nincs joga uralkodni rajtam.

„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban.” Róma 6:12

Ez parancs és ígélet egyszerre. A bűn uralma megtörhet. Nem kell engednünk annak, ami belülről kísért. Nem kell követnünk a test kívánságait. Krisztusban új lehetőség nyílt meg: Istennek élni, a Lélek által járni, és engedelmisségben győzni.

A bűn gyakran először gondolatként, érzésként vagy indulatként jelentkezik. Még nem lett cselekedetté, de már mozdul bennünk. Ilyenkor kell ébernek lenni. Ilyenkor kell Istenhez menni, segítséget kérni, és a Lélek erejével nemet mondani. Aki ebben hűséges, az megtapasztalja, hogy a kísértésben is van út kifelé.

„De hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” 1Korinthus 10:13

Ez nagy vigasztalás és nagy komolyság. Isten hű. Ő nem hagy magunkra a kísértésben. Ad kimenekedést. Ezért a kísértés órájában nem kell kétségbeesni, és nem kell engedni. Az ember odafordulhat Istenhez: „Atyám, segíts! A Te akaratodat akarom cselekedni.”

Krisztus indulata pontosan ebben mutatkozik meg. Amikor a saját akaratunk mást kíván, mint Isten akarata, akkor az Ő nyomában ezt

mondjuk: legyen meg a Te akaratod. Ez az imádság nem pusztán szó. Ez harc. Ez önmegtagadás. Ez kereszt. Ez út az életre.

„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23

A mindennapi kereszt a bűn feletti győzelem helye. Ott kerül halálba a saját akaratunk. Ott veszít erejéből a régi természet. Ott tanuljuk meg, hogyan győz bennünk Krisztus indulata a test indulata felett.

Ez történik, amikor valaki megbánt, és mégsem engedünk a bosszúnak. Ez történik, amikor igazságtalanság ér, és nem adjuk át magunkat a keserűségnek. Ez történik, amikor kísértés támad a tisztátalanságra, és az ember Istenhez menekül. Ez történik, amikor dicséretre vágyunk, és mégis rejtve akarunk hűségesekek maradni. Ez történik, amikor a saját kényelmünket fel kell adnunk a szeretet és a kötelesség miatt.

A győzelem így nem elvont tanítás. A győzelem a mindennapi életben válik valósággá: otthon, a munkahelyen, a közlekedésben, a beszélgetésekben, a gondolatainkban, a testvérek között, a pénzügyeinkben, a fáradságban, a sérelmekben és a rejtett kísértésekben.

„A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.” 1János 2:6

Jézus úgy járt, hogy mindig az Atya akaratát választotta. Ő bűnt nem cselekedett. Nem engedett a kísértésnek. Nem kereste a maga dicsőségét. Nem adta át magát haragnak, önsajnálatnak vagy tisztátalanságnak. Szenvedések között is tiszta maradt.

*„A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott.”
1Péter 2:22*

Ez az út előttünk is nyitva áll. Nem azért, mert önmagunkban képesek vagyunk rá. Azért áll nyitva előttünk, mert Krisztus előttünk járt, és Isten az Ő Lelke által munkálkodik bennünk. Aki hisz, segítséget kér, engedelmeskedik a világosságnak, és teljes szívvel harcol, az megtapasztalja Isten erejét.

Itt fontos a teljes odaadás. A fél szívvel vívott harc hamar elgyengül. Aki titokban még meg akar tartani valamit a bűnből, az nem tud tisztán előrehaladni. Aki Isten elé áll, és őszintén ezt mondja: „Atyám, mindent odaadok, csak a Te akaratod legyen meg bennem”, az jó helyen áll.

A győzelem útján az ember sokszor megtapasztalja saját gyengeségét. Mindent belead, és mégis látja, hogy saját ereje kevés. Ez nem ok a feladásra. Ez arra vezet, hogy még mélyebben Istenhez járuljunk. Hittel kérjük a Szent Szellemet. Hittel kérjük a segítséget. Hittel állunk fel újra, és engedelmeskedünk annak a világosságnak, amit kaptunk.

„Kérjetelek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik néktek.” Máté 7:7

Isten ad azoknak, akik kérnek. Ő nem kívülről nézi a harcunkat. Aki teljes szívvel hozzá fordul, az segítséget kap. A Szent Szellem megerősíti az engedelmes szívet. Világosságot ad a bűnre, erőt ad az ellenállásra, és örömet ad a győzelem után.

Így lesz a bűn feletti győzelem Krisztus indulatának gyümölcse bennünk. A Fiú indulata nem enged a bűnnek. Az alázatos indulat meghajol Isten akaratára. Az engedelmes indulat nemet mond a test kívánságaira. A fiúi hit pedig bátorsággal áll Isten előtt, és hiszi, hogy az Atya ereje elég minden kísértésben.

Ezért a Jézus lábnyomában járás nem állhat meg a bűnbocsánat örömeinél. A bocsánat kapu, amelyen belépünk. A keskeny út a

megszentelődés útja, ahol a bennünk lakó bűn világosságra kerül, és a Szent Szellem ereje által nem engedjük cselekedetté válni.

Ezen az úton harc van, fájdalom van, önmegtagadás van, és mégis öröm van. Mert minden győzelem közelebb visz Krisztus életéhez. Minden megfeszített kívánság után több hely nyílik Isten akaratának. Minden engedelmességben tisztábban formálódik ki bennünk az az indulat, amely Krisztus Jézusban volt.

Az Atya dolgában a mindennapi életben

„És mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjete, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” Kolossé 3:17

Krisztus indulata a mindennapi életben válik próbává. Könnyű nagy igazságokról beszélni, amikor csend van körülöttünk, és semmi sem keresztezi az akaratomat. Az igazi állapotunk akkor lesz láthatóvá, amikor:

- dolgozni kell,
- terhet kell hordozni,
- gyermekekről kell gondoskodni,
- igazságtalanságot kell elviselni,
- fáradtságban kell hűségesnek maradni,
- kísértésben kell nemet mondani a bűnnek.

Az Atya dolgaiban járni nem távoli vallásos gondolat. Ez a járás a mindennapi helyzetekben mutatkozik meg:

- a szavainkban,
- a döntéseinkben,
- a családjunkban,
- a munkánkban,
- az időnkkel való bánásban,
- abban, ahogyan a ránk bízott emberekkel bánunk,
- abban is, ahogyan akkor viselkedünk, amikor senki sem lát minket.

Jézus Názáretben is az Atya dolgában járt. Nem csak a templomban, nem csak a tanításban, nem csak a csodák között. A rejtett évek is az Atya akarata szerint teltek. Ott tanult, dolgozott, engedelmeskedett,

növekedett. A mennyei elhívás teljes összhangban volt a földi kötelességekben való hűséggel.

Ez nagy világosság számunkra. Aki Krisztus lábnyomában jár, az a rábízott helyen akar hű lenni. Nem válogat a kötelességek között aszerint, melyik látszik szentebbnek vagy nagyobbknak. Isten előtt ezek is az Atya dolgaihoz tartozhatnak:

- a gyermekről való gondoskodás,
- a becsületes munka,
- a hűséges beszéd,
- a tiszta gondolat,
- a békesség keresése,
- a bűn elleni harc.

„És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek.” Kolossé 3:23

Ez az ige a munkánkat is Isten színe elé állítja. A hívó ember számára a munkahely nem pusztán pénzkereset helye. Ott is vizsgára kerül az indulatunk.

Ilyen kérdésekben válik láthatóvá, mi él bennünk:

- Hogyan dolgozunk, ha senki sem ellenőriz?
- Hogyan beszélünk a munkatársainkról?
- Hogyan viseljük a terhelést?
- Hogyan fogadjuk a jogos figyelmeztetést?
- Hogyan reagálunk, ha igazságtalanság ér?

Aki az Úrnak dolgozik, az hűséges akar lenni a láthatatlanban is. Nem a dicséret tartja mozgásban. Nem az emberek elismerése adja az erejét.

Az Atya előtt akar tiszta lenni. Ez a hit megszenteli a hétköznapi munkát is.

Ugyanez igaz a családi életre. A gyermekek gondozása, nevelése, hordozása és védelme szent felelősség. Aki Isten fiának hiszi magát, az komolyan veszi, amit Isten rábízott. A gyermek nem akadály az Atya dolgában. A gyermek Isten előtt hordozott felelősség.

„Ti atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.”

Kolossé 3:21

Krisztus indulata a családban is alázatos és hűséges. A szülő nem uralkodni akar keménységgel. Nem saját indulatát tölti ki a gyermekén. Isten előtt hordozza őt:

- türelemmel,
- fegyelemmel,
- szeretettel,
- józan komolysággal.

A gyermeknek látnia kell, hogy az istenfélelem nem csak szavakban él a szülőben. Látnia kell a mindennapi magatartásban is.

A házasságban is megmutatkozik, milyen indulat van bennünk. A saját akarat, a sértettség, a kemény beszéd, a figyelmetlenség és az önzés gyorsan helyet keres magának. Krisztus indulata ezekkel szemben az alázat útjára vezet. Az ember tanul:

- meghallgatni,
- bocsánatot kérni,
- hordozni,
- szolgálni,
- a másik javát keresni.

„Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben.” Efézus 4:2

Ez az ige a testvéri életben is irányt ad. A gyülekezetben hamar próbára kerül az ember szíve. Mások másként gondolkodnak, másként beszélnek, másként látnak dolgokat. Valaki figyelmetlen. Valaki megbánt. Valaki nem ért meg. Ilyenkor kiderül, Krisztus indulata munkálkodik-e bennünk.

Az Atya dolgaiban járó ember keresi a békességet és az épülést. Nem a maga igazát akarja mindenáron érvényesíteni. Nem engedi, hogy a sértettség irányítsa. Nem táplálja a gyanakvást. Isten előtt akar tiszta maradni, és kész meghajolni, amikor világosságot kap a saját részére.

A beszédünk különösen sokat megmutat az indulatunkból. Egy kemény mondat, egy éles megjegyzés, egy panaszos szó, egy gúnyos félmondat hamar sebet ejthet. Aki Jézus lábnyomában jár, annak a nyelve is Isten fegyelme alá kerül.

„Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.”
Efézus 4:29

Ez az ige nagyon gyakorlati. Nem minden igaz szó épít. Nem minden jogosnak érzett mondat való kimondásra. Krisztus indulata megtanít arra, hogy a szívben születő szót Isten előtt megvizsgáljuk.

Érdeemes ilyen kérdéseket feltennünk:

- Épít?
- Tisztít?
- Segít?
- Szeretetből fakad?

- Isten akarata szerint való?
- Áldásos lesz a hallgatóknak?

Az Atya dolgában járás az időnkkel való bánásban is megmutatkozik. A napjaink Isten előtt telnek. Nem mindegy:

- mivel töltjük meg az időt,
- mit engedünk a szemünk elé,
- milyen gondolatokat táplálunk,
- mire fordítjuk az erőnket,
- mi építi Krisztus életét bennünk,
- mi gyengíti az engedelmisséget.

Aki Krisztus indulatával él, az nem akarja elvesztegetni azt, amit Isten rábízott.

*„Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.”
Efézus 5:16*

Az idő megváltása éberséget kíván. Sok minden el akarja vinni a figyelmünket. Sok hang hív könnyelműsége, szétszórtságra, kívánságokra vagy üres beszédre. Aki az Atya dolgában akar járni, annak józanul kell élnie.

A mindennapi életben a bűn gyakran apró helyzetekben akar előjönni:

- egy sértésnél,
- egy fáradt órában,
- egy pénzügyi döntésnél,
- egy tekintetben,
- egy gondolatban,
- egy késztetésben, hogy magunkat igazoljuk.

Ezekben a helyzetekben kell éberren állni Isten előtt.

Krisztus indulata ilyenkor egyszerűen és tisztán vezet: az Atya akaratát akarom cselekedni. Ez a mondat belső irányt ad.

Ezért mondhatjuk Isten előtt:

- Nem engedem, hogy a harag vezessen.
- Nem engedem, hogy a kívánság uralkodjon.
- Nem engedem, hogy a büszkeség döntse el a szavaimat.
- Az Atyához tartozom.
- Az Ő akarata legyen meg bennem.

„Akár esztek azért, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete.” 1Korinthus 10:31

Ez az ige az egész életet Isten világosságába helyezi. Nincs olyan kicsi dolog, amelyben ne lehetne Isten dicsőségét keresni. A hétköznapi élet nem az igei élet megszakítása. A hétköznapi élet az a hely, ahol az ige valósággá válik.

Így lesz:

- a munka istentiszteletté, ha hűségből történik,
- a gyermekgondozás szent szolgálattá, ha szeretetből és felelősségből történik,
- a beszéd áldássá, ha Isten fegyelme alatt áll,
- a fáradtságban való türelem győzelemmé,
- a rejtett önmegtagadás Krisztus életének jelévé bennünk.

Az Atya dolgában járni tehát azt jelenti, hogy az egész életünk Isten előtt áll. Nem osztjuk külön szent és hétköznapi részekre úgy, mintha Isten csak bizonyos órákban kérné a szívünket. Ő az egész embert akarja:

- a gondolatainkat,

- a szavainkat,
- a testünket,
- az időnket,
- az erőnket,
- a kapcsolatainkat,
- a kötelességeinket.

Aki így él, annak életében Krisztus indulata lassan egyre több teret kap. Az engedelmesség gyakorlattá válik. A bűn feletti győzelem konkrét helyzetekben születik meg. Az Atya akarata nem távoli tanítás marad. Mindennapi út lesz, amelyen járni lehet.

Ez a Jézus lábnyoma:

- rejtett hűség,
- alázatos engedelmesség,
- fiúi bizalom,
- harc a bűn ellen,
- szeretet a ránk bízottak iránt,
- hűség a munkában,
- tiszta beszéd,
- éber szív,
- az Atya dicsőségének keresése mindenben.

Így válik valósággá bennünk az ige:

„És mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjete, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” Kolossé 3:17

Zárás: Jézus nyomdokait követni az Ő indulatával

„Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értünk, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.” 1Péter 2:21

A Jézus lábnyomában való járás szent elhívás. Isten arra hívott minket, hogy Krisztust kövessük. Ez az út az Ő indulatával járható: fiúi bizalommal, alázattal, engedelmességgel, tisztaság utáni vágygal és a bűn elleni hűséges harccal.

Az ige világos irányt mutat. Krisztus példát hagyott nekünk. Ő testben járt ezen a földön. Megkísértetett. Szenvedett. Engedelmes volt. Az Atya akaratát választotta minden helyzetben. Ezért az Ő nyomdokai előttünk vannak.

„A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.” 1János 2:6

Ez a járás belül kezdődik. Az ember szívének iránya Isten felé fordul. Krisztus indulata munkálkodni kezd benne, és ez az indulat átforgalmazja a:

- gondolkodását,
- döntéseit,
- beszédét,
- családi életét,
- munkáját,
- testvérekhez való viszonyát,
- bűnhöz való hozzáállását,
- Atya akaratához való viszonyát.

Ezért a Jézus lábnyomában járás több külső vallásos formánál. Az egész élet Isten előtt kerül világosságba. Aki az Ő nyomában jár, az az Atya akaratát akarja tenni ott is, ahol senki sem látja. Hűséges akar lenni a rejtett helyzetekben is. Világosságban akar járni a gondolataiban is.

Krisztus indulata megőrzi az embert a könnyelműségtől. Isten fiai vagyunk, ezért komolyan vesszük az Atya akaratát. Hatalmat kaptunk arra, hogy Isten gyermekei legyünk, ezért nem adjuk át magunkat a bűn uralmának. A Szent Szellem vezetése alatt akarunk élni, ezért engedelmességre adjuk magunkat.

„Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.” Róma 8:14

Ez az elhívás nagy öröm és nagy felelősség. Isten gyermekének lenni azt jelenti, hogy az ember az Atyához tartozik. Az Ő neve, akarata és dicsősége fontosabbá válik számára saját akaratánál.

Ez a fiúi élet a gyakorlatban mutatkozik meg, amikor a:

- szülő türelemmel hordozza gyermekét,
- munkás hűségesen végzi feladatát,
- férj vagy feleség a másik javát keresi,
- testvér megalázza magát a békességért,
- ember nemet mond a tisztátalan gondolatra,
- harag helyett szelídséget választ,
- sértettség helyett megbocsátásra törekszik,
- saját akarata helyett Isten akarata előtt hajol meg.

Ezekben a helyzetekben válik valósággá a könyv fő igéje:

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Filippi 2:5

Ez az indulat ajándék és feladat egyszerre. Isten munkálja bennünk, és nekünk teljes szívvel oda kell adnunk magunkat ennek a munkának. Kérünk kell a Szent Szellemet. Engedelmeskednünk kell a világosságnak. Meg kell tagadnunk magunkat. Fel kell vennünk a mindennapi keresztet. Hűségesen kell járnunk abban, amit Isten ma mutat.

A bűn feletti győzelem ezen az úton válik gyakorlati valósággá. A bennünk lakó bűn világosságra kerül. A kísértésben döntés elé állunk. A Lélek ereje által nemet mondunk annak, ami a testből való, és igent mondunk az Atya akaratára.

Ez a harc fájdalmas lehet, mert a saját akaratunk nem szívesen hal meg. Mégis öröm van ezen az úton, mert minden engedelmesség Krisztus életéhez visz közelebb. Minden legyőzött indulat után több békesség nyílik a szívben. Minden megtagadott kívánság után tisztábban ragyog fel Isten akarata.

„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23

Ez a mindennapi követés a keskeny út. Itt tanuljuk meg Krisztustól az alázatot. Itt tanuljuk meg az engedelmisséget. Itt tisztul meg a hitünk. Itt válik valósággá, hogy Isten fiai vagyunk. Itt formálódik ki bennünk az az indulat, amely Krisztus Jézusban volt.

Ezért ne elégedjünk meg azzal, hogy ismerjük az igazságot. Ne elégedjünk meg azzal, hogy beszélünk Jézus lábnyomáról. Kérjük Istent, hogy az Ő Fiának indulata mélyen átjárjon minket, és minden nap engedelmisségre vezessen.

Kérjük Őt, hogy Krisztus indulata munkálkodjon bennünk, amikor:

- imádkozunk,
- dolgozunk,
- családunkat hordozzuk,
- sérelem ér,
- elfáradunk,
- kísértés támad,
- szolgálunk,
- csendben kell hűségesnek maradnunk.

Így lesz életünk bizonyossággá: tiszta járás által, a Szent Szellem erejével, az Atya dicsőségére.

„Akár esztek azért, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete.” 1Korinthus 10:31

A Jézus lábnyomában járó embernek ez a célja: Isten dicsősége mindenben. Az Atya akarata a szívben. Krisztus indulata a mindennapi életben. A Szent Szellem ereje a bűn elleni harcban. Hűség a rejtett helyzetekben. Öröm az engedelmességben.

Ez az út nyitva áll előttünk. Krisztus előttünk járt. Példát hagyott nekünk. Szent Szellemet adott. Az Atyához vezetett minket. Ezért járhatunk az Ő nyomdokain hittel, alázattal és örömmel.

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” Filippi 2:5

A szerzőről

Kis Ernő több keresztény projektben és tartalomfejlesztési munkában vett részt. Jelenleg a **Jézus nyomdokain** projekt vezetője. Írásaival bibliai alapokon szeretné segíteni az olvasókat abban, hogy Jézus Krisztus nyomdokait kövessék, és mindennapi életükben is Isten akarata szerint járjanak.

JÉZUS INDULATA